

## Arrest

nr. 213 679 van 10 december 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (Democratische Republiek Congo) (hierna: Congo) nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart een Congolees staatsburger te zijn (RDC), van Tutsi-origine, afkomstig van Goma (Noord-Kivu). U verklaart heel uw leven in Goma te hebben gewoond tot u het land verliet in 2012. U woonde er, sinds het overlijden van uw ouders, bij uw oom en tante.*

*In juni of augustus 2012 probeerde de rebellenbeweging M23 u gedwongen te rekruteren maar uw oom kon dit verhinderen door zijn connecties aan te spreken. Op 20 november 2012 werd Goma ingenomen door de rebellen.*

Op 22 november 2012, toen u samen met uw oom twee familieleden ging ophalen aan de grens met Rwanda, werden jullie op de terugweg gestopt door 4 geüniformeerde rebellen van M23. Ze fouilleerden en intimideerden jullie. Eén ervan herkende uw oom als de persoon die indertijd verhinderd had dat u zou gerekruteerd worden. Daarop schoot hij uw oom meteen in de borst waarop uw oom meteen stierf. U en uw familieleden vluchtten onmiddellijk weg. U vluchtte naar de echtgenote van uw oom, bij wie u woonde. U bracht haar op de hoogte van wat er gebeurd was. De volgende dag vertrokken jullie uit Goma en vluchtten jullie, samen met de vier kinderen van uw oom en tante, naar Oeganda, waar u de vluchtelingenstatus kreeg. In Oeganda werd u vervoegd door uw partner, Aline en jullie twee dochters. U woonde in Kampala tot eind 2015. Eind 2015, toen u op de terugweg was van uw werk, werd u door enkele ex-rebellen van M23 geslagen. Ze wilden u meenemen om u te doden maar op dat moment kwam er een auto aan en zijn de ex-rebellen weggelopen waardoor u gered werd. Hierna besloot u Oeganda te verlaten. U reisde met een vals Oegandees paspoort en een Italiaans visum naar Italië van waar u naar België kwam. U vroeg in België asiel op 3 januari 2017.

## **B. Motivering**

**Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 48/5 §4 afwijkt van de algemene regel in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, 48/3 en 48/5, §§ 1 tot 3 van de Wet van 15 december 1980 (zie arrest RvSt nr. 228337 van 11 september 2014) en dat de formulering "[...] een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel [...]" het facultatieve karakter van de toepassing ervan aantoont.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat aan de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Met betrekking tot deze voorwaarden, zoals de mogelijkheid om opnieuw op het grondgebied te worden toegelaten en de naleving van het non-refoulementbeginsel in de desbetreffende landen, is actuele en relevante informatie vereist die het CGVS moeilijk kan verkrijgen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de bewijslast op de asielinstantie berust, wat het CGVS aanspoort tot voorzichtigheid bij de toepassing van dit principe.

Met het oog op het onderzoek of de voorwaarden voor de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' vervuld zijn in het licht van artikel 48/5 § 4 van de Wet van 15 december 1980, heeft het Commissariaat-generaal stappen ondernomen bij de regionale delegatie van het UNHCR in Brussel en bij de ambassade van Oeganda om informatie te krijgen op basis waarvan het CGVS kan oordelen of Oeganda als eerste land van asiel kan worden beschouwd (zie COI Focus Oeganda in administratief dossier).

Het CGVS heeft echter geen antwoord gekregen en beschikt niet over de nodige elementen om te besluiten dat het concept 'eerste land van asiel' kan worden toegepast voor Oeganda. In het bijzonder heeft de Commissaris-generaal geen uitsluitsel over de mogelijkheid dat u opnieuw tot het grondgebied van het betreffende land zou worden toegelaten.

Wegens het gebrek aan voldoende informatie om Oeganda als eerste land van asiel te beschouwen en wegens het afwijkende karakter van dit principe dient uw asielaanvraag dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, namelijk de Democratische Republiek Congo.

Het feit dat u werd erkend als vluchteling in Oeganda, houdt bovendien niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van status die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° gelezen in samenhang met artikel 57/6 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen). Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Oeganda houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent.

Uw aanvraag dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor u er uitdrukkelijk op gewezen werd de waarheid te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht.

*Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Goma. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke, recente streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke, recente herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst en gewoonlijk verblijf, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw recente afkomst uit Oost-Congo. Immers, u verklaarde in Goma geboren te zijn en sinds uw geboorte tot 2012, toen u RDC verliet, in Goma gewoond te hebben (zie gehoor CGVS, p. 4). Echter, uit het Congolees paspoort dat u aan het CGVS bezorgde na uw gehoor, en dat in 2007 werd afgeleverd aan u, blijkt dat u uw domicilie had in Ngaliema, nabij Kinshasa (zie paspoort p.4). Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u tussen 2007 en 2009 zeer vaak over en weer reisde naar Rwanda, via Goma - wat merkwaardig is aangezien u voor het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat u een eerste keer uw land hebt verlaten toen u naar Oeganda ging om er asiel te vragen -. Uit uw paspoort blijkt ook dat u geboren bent in Goma; Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat u enige band hebt met Goma, die u in staat stelt herkomstvragen over deze regio te beantwoorden. Echter, uit uw paspoort blijkt zeer duidelijk dat u sinds 2007 een adres had in Kinshasa.*

*Rekening houdende met deze informatie, komt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang. Immers, indien, zoals blijkt uit uw Congolees paspoort, u beschikte over een verblijfplaats in Kinshasa, is het niet aannemelijk dat u zich op het moment van onrust in Goma zou bevonden hebben, zeker niet indien u werkelijk in juni of augustus 2012 bijna gedwongen gerekruteerd zou zijn door M23, zoals u verklaarde voor het CGVS (zie gehoor CGVS, p. 24). Dat u, als burger, dan in de regio zou gebleven zijn, terwijl uw vaste domicilie zich in Kinshasa bevond, is onaannemelijk. Bovendien is het niet te bevatten dat u als jonge, mannelijke 'burger', die niet wou gerekruteerd worden door de rebellen, twee dagen nadat de stad zou zijn ingenomen door die rebellen, zich zonder nadenken richting Rwandese grens zou begeven om er enkele familieleden op te halen die op bezoek kwamen. U verklaarde immers zelf dat er geen rust was en dat er oorlog na oorlog was in die periode. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat het toch vreemd is dat u op zo'n moment bezoekers gaat halen, verklaarde u plots dat 'de kalmte terug was, er waren geen gevechten, de mensen konden gewoon op straat.' (zie gehoor CGVS, p. 17) Het is merkwaardig dat u, als persoon – burger - die het risico liep gedwongen te worden gerekruteerd en dit reeds zou hebben ondervonden, de situatie op dat moment, twee dagen nadat de rebellen die u zouden gevisieerd hebben de stad innamen, zo inschatte. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt overigens dat er in de dagen na de inname van Goma door M23 wel degelijk gedwongen rekrutering plaatsvond en talrijke mensenrechtenschendingen. Uw inschatting van de situatie, vooral met betrekking tot uw eigen veiligheid, is niet doorleefd en toont aan dat u op dat moment niet aanwezig was in Goma.*

*Verder is het zeer opmerkelijk dat, indien u werkelijk heel uw leven als Tutsi in de regio van Goma zou hebben gewoond, u er niet van op de hoogte blijkt te zijn dat de Banyamulenge Congolese Tutsi zijn. U verklaart dat het om een mix van Hutu en Tutsi gaat, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat het een Tutsi-minderheid is die een belangrijke rol speelt in het conflict in Oost-Congo en in M23, de organisatie waarnaar u tijdens uw verklaringen meermaals verwijst.*

*Verder legt u merkwaardige verklaringen af over uw dagelijks leven in Goma. Gevraagd of u gewerkt heeft in Goma, zegt u 'neen' (zie gehoor CGVS, p. 8), hoewel u reeds sinds 2007 beschikte over uw diploma secundair onderwijs en blijkbaar niet verder studeerde (zie gehoor CGVS, p. 7, verklaring DVZ, nr. 11). U verklaarde verder nochtans voor de DVZ (nr. 12) dat u steeds actief was als student in Congo. Het is merkwaardig dat u zeer onduidelijke verklaringen aflegt over uw activiteiten tussen 2007 en 2012, temeer daar u, eens in Oeganda, blijkbaar meteen werk maakte van het uitbouwen van een toekomst. Zo nam u meteen het initiatief om in Oeganda Engels te leren 'om in het systeem te geraken' en vond u blijkbaar relatief gemakkelijk werk via uw contacten (zie gehoor CGVS, p. 8, 14). U vond er een job die u aan de protection officer toelichtte. Dit staat in schril contrast met de beperkte verklaringen over uw activiteiten in Goma. Ook kan worden opgemerkt dat, hoewel jullie in Goma niet samenwoonden, uw partner en dochter u plots wel kwamen vervoegen in Oeganda, waar jullie wel gingen samenwonen (zie gehoor CGVS, p. 10). Voordien zouden uw partner en dochter in Kigali gewoond hebben.*

*U slaagt er echter niet in te situeren waar in Kigali ze woonden (zie gehoor CGVS, p. 10). Er rijzen met andere woorden ernstige twijfels bij uw verklaringen over uw leven in Goma en dat van uw gezin in Kigali.*

*Er dient verder te worden opgemerkt dat u verklaarde niet precies te weten waar uw zus D. K. zich bevindt. U verklaarde dat ze in Congo is maar niet te weten of ze al dan niet in Kinshasa is. U verklaarde geen nieuws van haar te hebben (zie gehoor CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit de facebook-pagina's van uw zus (onder de naam D.K.) dat zij op 10/10/2017, iets meer dan een maand voor uw gehoor op het CGVS, een foto van u post waarin ze melding maakt van uw verblijf in België. Zij had dus blijkbaar wel nieuws en zelfs een foto van u. Bovendien reageerde u zelf via facebook (uw profiel op naam van S.B.N.) op een foto van uw zus die ze op 18/1/2018 postte. Dat u geen nieuws van haar hebt en niet zou weten waar ze zich precies bevindt in Congo – op haar facebookprofiel stelt ze in Kinshasa te wonen – is niet aannemelijk. U lijkt uw link met Kinshasa te willen verstoppen.*

*Er werd u, tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd of u (een kopie van) de geboorteaktes van uw dochters kon bezorgen (zie gehoor CGVS, p. 13), aangezien u verklaarde nog in contact te staan met uw partner (zie gehoor CGVS, p.11). U verklaarde dat het uw partner was die over de geboorteaktes beschikte. Tot nu toe liet u na deze documenten, waarvan kan verwacht worden dat het niet onmogelijk is deze op te sturen, al was het maar via een bericht (foto) op facebook – immers, ook uw partner heeft een facebookprofiel op naam van N.A.A. – te bezorgen aan het CGVS. U spreidt hierdoor een dusdanig gebrek aan medewerking tentoon dat doet vermoeden dat deze documenten bezwarende informatie bevatten. Dit staat trouwens in schril contrast met het feit dat u er blijkbaar wel in slaagde uw Congolees paspoort, waarvan u stelde het niet te kunnen recupereren uit Goma, waar u het in 2012 (!) achterliet, en niet te weten waar het was (zie gehoor CGVS, p. 12), plots ter beschikking te hebben.*

*Gezien bovenstaande vaststellingen, kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan uw recente (net voor uw vertrek in 2012) herkomst uit Goma, noch aan uw problemen in Goma. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u blijkbaar een vestigingsmogelijkheid hebt in Kinshasa, waar u uw domicilie had.*

*Door uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijf in DRC verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw vertrek in Congo of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Congo een reëel risico op ernstige schade loopt.*

*Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.*

*U refereert ook naar mogelijke actuele problemen bij terugkeer naar Congo door te stellen dat de autoriteiten in Congo u zullen associëren met rebellengroeperingen omdat vrienden van u door de rebellen werden gerekruteerd en men zal denken dat u er ook bij was (zie gehoor CGVS, p. 18). Echter, u verklaart dat de autoriteiten informatie hebben en dat er agenten zijn die inlichtingen verzamelen. Ze kennen de mensen die verdacht zijn, ze hebben alle info, iedereen kent elkaar... U voegt verder toe dat ze mensen van de wijk kennen en dat als er een agent is die je kent, ze onmiddellijk bellen om je te arresteren of te elimineren (zie gehoor CGVS, p. 18). Indien dit werkelijk zo is, zoals u het schetst, dan hebt u niets te vrezen. Immers, u verklaarde zich, samen met uw oom, tegen uw rekrutering verzet te hebben en geen deel te hebben uitgemaakt van M23 (zie gehoor CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw oom een gekend persoon was met een zekere invloed (zie gehoor CGVS, p. 18). Indien de feiten zoals u ze schetst, echt zouden gebeurd zijn, hebt u dus niets te vrezen van de Congolese inlichtingendiensten die alles zouden weten van de mensen in Goma. Immers, uw oom werd vermoord door de rebellen van M23 omdat hij niet wou dat u gerekruteerd werd. Dat u dan nu stelt dat de inlichtingendiensten, die alles weten van iedereen, u zouden verdenken van het behoren tot de rebellen, gaat hier totaal aan voorbij en komt bijgevolg niet doorleefd over.*

*Ten slotte haalt u nog aan dat u de Congolese bevolking vreest omwille van uw uiterlijk. U verklaart dat ze denken dat u Rwandees bent omwille van uw uiterlijk (zie gehoor CGVS, p. 26). Nergens tijdens uw verklaringen haalde u echter aan problemen gekend te hebben omwille van uw zelfverklaarde Rwandese uiterlijk. U baseert zich in deze bijgevolg enkel op vermoedens die u niet weet te concretiseren.*

Wat betreft uw beweerde problemen in Oeganda kan nog het volgende worden vastgesteld : u verklaarde eind 2015 in Oeganda problemen te hebben gekregen. Voor de DVZ verklaarde u dat het in 2016 was, iets wat u aan het begin van het gehoor voor het CGVS bijstelde naar 2015 (zie gehoor CGVS, p. 2, 14). Voor de DVZ preciseerde u dat u rond november (2015) en in december (2015) problemen had in Oeganda (zie vragenlijst dd. 13/1/2017, nr.5). Merkwaardig genoeg werd uw paspoort op uw valse identiteit reeds afgeleverd op 2/10/2015 (zie informatie Evibel in uw dossier), hoewel u beweerde dat u die liet maken door de smokkelaar omdat u zich onveilig voelde. Blijkbaar had u, voor de incidenten die u aanhaalt in Oeganda, reeds de intentie te reizen. U verklaarde bovendien het paspoort pas gekregen te hebben enkele dagen voor u reisde (zie gehoor CGVS, p. 12). U reisde echter pas op 29 april 2016 terwijl het paspoort, met uw foto en volgens uw verklaringen duidelijk voor u bedoeld, een half jaar eerder al werd gemaakt. Uw verklaringen over uw motieven om Oeganda te verlaten en over uw manier van reizen zijn opnieuw allesbehalve consistent. Ook over het moment waarop u Oeganda verliet kan u blijkbaar geen eenduidig antwoord geven. Zo verklaart u eerst dat u tot eind december 2015 in Oeganda bleef. Wanneer gevraagd wordt naar een exacte datum lijkt u het niet precies meer te weten om dan toch te stellen dat u op 29 april 2016 uit Oeganda vertrok. Uw algehele geloofwaardigheid wordt hierdoor verder aangetast.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Kinshasa, de stad waar u volgens uw paspoort uw verblijf heeft, dient te worden onderzocht of de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "République démocratique du Congo (RDC)- Situation sécuritaire à Kinshasa dans le contexte électoral (période du 10 février 2017 au 30 novembre 2017) »- COI Focus « République démocratique du Congo (RDC) – « Déroulement des manifestations de protestations à Kinshasa entre le 30 novembre 2017 et le 31 janvier 2018 ) blijkt dat de actuele situatie in Kinshasa niet kan gekwalificeerd worden als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verschillende geconsulteerde bronnen kwalificeren de actuele situatie immers als stabiel en kalm. Gewelddadige incidenten troffen de Congolese hoofdstad tussen 10/2/2017 en 31/1/2018, in het kader van het protest tegen het niet organiseren van verkiezingen en het vasthouden aan de macht door president Kabila.

U laat, gezien u zelf niet aangaf van Kinshasa afkomstig te zijn, na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Kinshasa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt, wat betreft de door België georganiseerde repatriëringen sinds 2015, dat geen enkele bron gewag maakt van concrete en gedocumenteerde gevallen van Congolezen die in de RDC een slechte behandeling of een detentie zouden ondergaan hebben, louter omwille van het feit te zijn teruggestuurd en te zijn overgedragen aan de Congolese autoriteiten.

Er is wel sprake van afpersing waarbij geld geëist wordt in ruil voor een vrijlating, maar deze praktijk kan niet gekwalificeerd worden vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Het rapport van Home Office van 2015 vermeldt geen arrestaties of mishandeling bij terugkeer van uitgeprocedeerden.

Bijgevolg is er op dit moment geen concreet, gedocumenteerd geval bekend over personen die zouden vastgehouden worden in de gevangenis omwille van hun uitzetting door België.

**Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.**

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. 2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 april 2018 een schending aan van “artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; Artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder wet van 15.12.1980); Artikelen 22 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder KB van 11 juli 2003); Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; De beoordelingsfout; De algemene zorgvuldigheidsplicht”.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast, de samenwerkingsplicht en het “betwisten van de regio van recente herkomst”.

Volgens verzoeker wordt zijn Congolese nationaliteit, zijn kennis van Goma en zijn vluchtelingenstatus in Oeganda niet betwist.

Waar aan zijn verblijf in Goma tussen 2007 en 2012 getwijfeld wordt, onder meer omdat zijn paspoort een verblijfplaats in Kinshasa vermeldt, legt verzoeker uit “dat hij dit passpoort niet persoonlijk ging halen maar het via een tussenpersoon liet maken” en dat “in 2012 de Congolese passpoorten alleen maar in Kinshasa [werden] opgemaakt”, maar dat verzoeker “echter onmogelijk naar Kinshasa [kon] gaan” omdat “er in april geen verbindingen langs de weg [bestonden]” en het met de boot tot drie maanden duurt. Hij verwijst dienaangaande naar “Canada Immigration and Refugee Board, République Démocratique du Congo : information sur la mobilité et les modes de transport entre la Grand Kivu et Kinshasa, 18 avril 2012”. Hij stelt dat hij voor zijn paspoort een referentieadres in Kinshasa moest vermelden, maar dit was volgens hem “enkel een administratief adres en geen effectief adres”.

Uit de stempels in zijn paspoort blijkt volgens verzoeker eveneens dat hij “in de periode 2007-2009 in Goma verbleef en heen en weer naar Rwanda reisde”.

Ook zijn binnenkomst in Oeganda in 2012 “om er als vluchteling te worden erkend versterkt de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Goma”, aldus verzoeker, gezien uit de aan het verzoekschrift toegevoegde informatie (“WFP, FAO, Bulletin trimestriel sur la sécurité alimentaire en République Démocratique du Congo, n°7/2013 — janvier-février 2013” en “Radio Okapi, RDC : 240 000 Congolais se sont réfugiés en Ouganda depuis 2012, selon le HCR, 17.09.2013”) blijkt dat er “van begin 2012 tot midden 2013 een grote aantal vluchtelingen afkomstig uit noord en zuid Kivu, in Uganda [is] aangekomen”.

Verzoeker komt evenwel “terug op het feit dat hij permanent in Goma verbleef”. Hij geeft thans toe dat hij “anderhalf jaar in Kigali gestudeerd [heeft], van april 2008 tot september 2009”. Volgens hem is “dit ook de reden waarom hij regelmatig de grens tussen Congo en Rwanda overstak tijdens deze periode”. Hij voegt bij zijn verzoekschrift “Diplomas en stage attesten van verzoeker” en “Studentenkaart van verzoeker”. Hij stelt dat hij na zijn studies terugkeerde naar Goma en hij legt “Medische onderzoeken van verzoeker in Goma in november 2012” neer.

Betreffende het feit dat verzoeker op 22 november familieleden ophaalde aan de grens, wijst hij erop dat “het “bezoek” van de leden van de familie geen normaal bezoek [was] maar wel een beslissing die genomen werd omwille van de veiligheidssituatie”. Hij legt uit dat zijn familie “juist omdat de M23 de stad had veroverd, [besloot] dat het voorzichtiger zou zijn om de familie te herenigen in het huis van verzoeker en zijn oom, omdat die dicht bij de Rwandese grens gelegen was en dat het vanuit deze wijk gemakkelijker was om eventueel de vlucht te nemen en de grens over te steken”. Volgens hem was “de veiligheidssituatie op 22 november 2012 niet van dien aard dat er toen geen enkele mogelijkheid zou bestaan voor een burger om naar buiten te gaan of voor familieleden om zich naar andere familieleden te verplaatsen omwille van veiligheidsredenen”. Hij wijst dienaangaande op “Le Monde, Les rebelles du M23 quittent la ville de Goma, 1.12.2012”, waarin zou vermeld worden “dat de beweging M23 zich heeft ingezet om machtsmisbruik van haar troepen te vermijden, maar dat de discipline de laatste dagen (t.a.v. 1 december 2012, datum van de publicatie) niet meer zo efficiënt blijkt te zijn”, en op “RTBF, Congo : le M23 refuse de quitter Goma et exige le départ de Kabila, 21.11.2012”, dat zou aangeven “dat er op die dag een grote meeting door de M23 werd georganiseerd in het stadion van de stad die door veel bewoners van Goma bijgewoond werd” en “dat de markten van het westen van de stad open waren et dat de bewoners zich normaal in de stad verplaatsten”.

Het rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst laat, aldus verzoeker, *“niet toe te concluderen dat er op 22 november reeds een groot aantal schendingen van de mensenrechten plaatsvonden in Goma, aangezien de rapportage periode op 15 november 2012 begint en op 2 december 2012 eindigt”*.

Wat de Banyamulenge betreft, voert verzoeker aan dat *“de definitie die door verzoeker wordt gegeven, nl dat het een ethnïe van Congolezen die wonen aan de kant van de berg mulenge is, die een vorm van Kinyarwanda spreken, meer bepaald een taal die kynamulenge wordt genoemd en dat zij noch Hutu noch Tutsi zijn maar Banyamulenge dus niet helemaal onwaarschijnlijk [blijkt]”*. Hij wijst op de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (*“Wikipedia, Banyamulenge, (Frans)”*, *“Wikipedia, Banyamulenge, (Engels)”*, *“Mulenge.freeservers.com, Qiu sont les Banyamulenge ?”*, *“Jeune Afrique, Qui sont les Banyamulenge ?”*) waarin zou worden aangegeven dat *“het gebruik van de term Banyamulenge ook geladen [is] in Congo en de definitie die eraan wordt gegeven niet neutraal [is]”* en *“dat de Banyamulenge hun eigen identiteit niet definiëren ten aanzien van het behoren tot de etnische groep (Tutsi of Hutu in dit geval) maar te aanzien van hun Congolese nationaliteit”*.

Verzoeker stelt dat zijn studies in Kigali verklaren dat hij *“na het behalen van zijn diploma secundair onderwijs heeft verder gestudeerd [en] niet heeft gewerkt”* en dat hij *“op de DVZ vermelde die hij als student actief was”*. Hij verduidelijkt dat hij *“in Uganda niet onmiddellijk werk vond maar dat dit pas na een tijd mogelijk was”* en dat zijn partner niet bij hem in Goma woonde maar hem regelmatig kwam bezoeken.

Volgens verzoeker *“blijkt een gebrek aan zijn medewerkingsplicht niet uit het niet neerleggen van de geboorteaktes aangezien hij zijn paspoort heeft neergelegd”*, aangezien hij zijn vervallen passpoort had neergelegd en *“dacht dat hij hieromtrent voldoende informatie had gegeven zodat het niet meer noodzakelijk was om de geboorteaktes van zijn dochters neer te leggen”*.

Verzoeker geeft toe dat hij contacten heeft met zijn zus via Facebook, dat hij weet dat zij in Congo is maar hij stelt niet zeker te weten *“of het al dan niet in Kinshasa is”* noch *“precies waar zijn zus woont in Kinshasa”*. Het stellen dat men geen nieuws heeft, is volgens verzoeker *“niet tegenstrijdig met het feit dat er soms een interactie op Facebook ontstaat”*.

Hij wijst op de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en meent recht te hebben op de vluchtelingenstatus.

Aangaande de subsidiaire bescherming benadrukt hij dat de Raad zich eerder uitsprak *“over de situatie in groot Kivu en al gesteld [heeft] dat er daar een gewapend conflict gaande is waar de aard en de mate van het geweld, samengenomen met andere factoren, van dien aard is dat een burger er een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) loopt, omwille van zijn aanwezigheid daar”*.

Hij wijst erop dat hij Tutsi is en fysieke kenmerken vertoont *“waardoor hij als Tutsi zal worden beschouwd”* en ook *“door een groot deel van de bevolking als een Rwandees [wordt] beschouwd en als een lid van de groep die aan de oorzaak is van de oorlog in het oosten van land”*. Volgens verzoeker is dit *“een persoonlijke omstandigheid die het risico verhoogd in geval van terugkeer in het betrokken gebied of in een ander gebied in Congo”*.

Wat zijn problemen in Oeganda betreft, voert hij aan dat het niet ongeloofwaardig is *“dat een vals passpoort ook een valse afgiftedatum vermeld”*. Hij stelt tevens dat *“de in Uganda afgespeelde feiten niet doorslaggevend zijn”* omdat het principe van eerste land van asiel niet toegepast wordt bij gebrek aan de nodige informatie over de inhoud van het statuut en de mogelijkheden tot binnenkomst in Oeganda.

Verzoeker vraagt *“in hoofddorde, de beslissing van het C.G.V.S. die verzoekende partij de vluchtelingenstatus evenals het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd heeft te hervormen en haar hierbij de vluchtelingenstatus toe te kennen; In ondergeschikte orde, de beslissing van het C.G.V.S die verzoekende partij de vluchtelingenstatus evenals het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd heeft te hervormen en haar hierbij het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen; In meest ondergeschikte orde, de beslissing van het C.G.V.S die verzoekende partij de vluchtelingenstatus evenals het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd heeft, te vernietigen en de zaak te verwijzen naar het C.G.V.S. zodat hij kan overgaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen betreffende de punten aangehaald in dit beroep”*.

## 2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: *"Canada Immigration and Refugee Board, République Démocratique du Congo : information sur la mobilité et les modes de transport entre la Grand Kivu et Kinshasa, 18 avril 2012"*, *"Diplomas en stage attestaten van verzoeker"*, *"Studentenkaart van verzoeker"*, *"Medische onderzoeken van verzoeker in Goma in november 2012"*, *"Le Monde, Les rebelles du M23 quittent la ville de Goma., 1.12.2012"*, *"RTBF, Congo : le M23 refuse de quitter Goma et exige le départ de Kabila, 21.11.2012"*, *"Wikipedia, Banyamulenge, (Frans)"*, *"Wikipedia, Banyamulenge, (Engels)"*, *"Mulenge.freeservers.com, Qui sont les Banyamulenge ?"*, *"Jeune Afrique, Qui sont les Banyamulenge ?"*, *"WFP, FAO, Bulletin trimestriel sur la sécurité alimentaire en République Démocratique du Congo, n° 7/2013 — janvier-février 2013"* en *"Radio Okapi, RDC : 240 000 Congolais se sont réfugiés en Ouganda depuis 2012, selon le HCR, 17.09.2013"*.

Ter terechtzitting legt verzoeker *"de vertaling die hij in Oeganda liet maken van zijn diploma van het middelbaar onderwijs"* neer.

## 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

## 2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart de vluchtelingenstatus te hebben in Oeganda, waarvan hij een vluchtelingenkaart (uitgereikt op 28 mei 2013 en geldig tot 28 mei 2018) en foto's van verzoeker bij een UNHCR vluchtelingenkamp neerlegt. De vaststelling dat verzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling zou zijn erkend, doet voor de Belgische overheid verplichtingen ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat bepaalt: *"Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."*

2.4.2. Oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten."*

*Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."*

2.4.3. Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018): “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.4.4. Uit de informatie in het administratief dossier (“COI Focus: Oeganda: Eerste land van asiel” van 21 januari 2015) blijkt dat de commissaris-generaal informatie heeft gevraagd aan de regionale delegatie van UNHCR in Brussel en aan de ambassade van Oeganda teneinde te kunnen oordelen of Oeganda als eerste land van asiel kan worden beschouwd. Niettegenstaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diligent handelde in de zin van EHRM, “Singh e.a. /België”, nr.33210/11, 2 oktober 2012, §§ 104 en 105, dan kan het uitblijven van een nuttig antwoord op de meerdere keren aangeschreven UNHCR en Oegandese ambassade hem niet worden aangewreven. De Raad stelt vast dat ter terechtzitting blijkt dat niet kan vastgesteld worden dat de in Oeganda gehanteerde procedure tot de vaststelling van de status van vluchteling de nodige garanties biedt.

Aldus kon niet worden vastgesteld of verzoeker al dan niet kan genieten van reële bescherming in Oeganda en oordeelde de commissaris-generaal daarop terecht dat de vrees voor vervolging ten aanzien van het land van verzoekers nationaliteit, zijnde Congo, beoordeeld moet worden. Ook verzoeker betwist dit niet.

2.4.5. De Raad wijst erop dat de beoordeling van verzoekers asielrelaas ten opzichte van Oeganda, en dus een beoordeling van de reële bescherming in dat eerste land van asiel, ondergeschikt is aan de eigenlijke behoefte aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen nood aan internationale bescherming, ook niet in een derde land, indien verzoeker niet voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden om als vluchteling te worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aldus, indien verzoeker niet aantoonde nood te hebben aan internationale bescherming, dan dient *in casu* evenmin te worden nagegaan of hij in Oeganda reële bescherming geniet.

2.4.6. Hoe dan ook en volledigheidshalve merkt de Raad evenwel op dat verzoeker zijn beweerde problemen in en vlucht uit Oeganda niet aannemelijk maakt. Zo legde hij incoherente verklaringen af over wanneer zijn problemen daar begonnen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; notities, p. 2, 14) en kon hij niet eenduidig aangeven wanneer hij Oeganda verliet (notities, p. 14). Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekers (een naar eigen zeggen vals) Oegandees paspoort als afgiftedatum 2 oktober 2015 vermeldt, werd uitgereikt vóór verzoeker volgens zijn wisselende verklaringen zijn vlucht uit Oeganda pas begon te plannen, met name nadat hij in 2016 (vragenlijst DVZ, vraag 3.5) dan wel november of december 2015 (notities, p. 2, 14) problemen kreeg (notities, p. 12). De *post factum* stelling in het verzoekschrift betreft dat het niet ongeloofwaardig is “dat een vals paspoort ook een valse afgiftedatum vermeld”, is strijdig met verzoekers verklaringen waaruit niet blijkt dat er een authentiek paspoort afgeleverd werd op basis van een frauduleuze naam/identiteit. Een antidatering kan dan ook niet overtuigen. Aldus wijst de afgiftedatum van 2 oktober 2015 van het paspoort er dan ook wel degelijk op dat verzoeker reeds plannen had voor een internationale reis alvorens zijn beweerde problemen zouden hebben plaatsgevonden.

2.4.7. Wat zijn vrees ten aanzien van zijn land van herkomst, Congo, betreft, verklaarde verzoeker te zijn gevlucht omwille van problemen met de rebellenbeweging M23. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen en levensloop in Congo.

2.4.8. Vooreerst blijkt uit het paspoort dat verzoeker neerlegde na zijn persoonlijk onderhoud dat hij weliswaar geboren is in Goma, maar dat hij ten tijde van de afgifte ervan, in 2007, een verblijfsadres (“*domicile/residence*”) opgaf in Ngaliema, een commune van Kinshasa, en dat hij tussen 2007-2009 vaak over en weer reisde naar Rwanda, via Goma. Verzoeker beweerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans zijn hele leven (enkel) in Goma te hebben gewoond (notities, p. 4) en zijn land van herkomst nooit eerder te hebben verlaten dan toen hij in 2012 naar Oeganda vluchtte (notities, p. 3).

2.4.9. De stellingen in het verzoekschrift *“dat hij dit paspoort niet persoonlijk ging halen maar het via een tussenpersoon liet maken”*, dat *“in 2012 de Congolese paspoorten alleen maar in Kinshasa [werden] opgemaakt”* en dat hij voor zijn paspoort een referentieadres in Kinshasa moest vermelden, maar dit was volgens hem *“enkel een administratief adres en geen effectief adres”*, blijven loutere beweringen. De Raad ziet niet in waarom zijn paspoort enkel een adres in Kinshasa zou kunnen vermelden, noch waarom het niet mogelijk was zijn werkelijke verblijfplaats (in Goma) te laten noteren, te meer dit ook zijn geboorteplaats is die wel wordt vermeld.

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker voor zijn paspoort *“echter onmogelijk naar Kinshasa [kon] gaan”* omdat *“er in april geen verbindingen langs de weg [bestonden]”* en het met de boot tot drie maanden duurt (*“Canada Immigration and Refugee Board, République Démocratique du Congo : information sur la mobilité et les modes de transport entre la Grand Kivu et Kinshasa, 18 avril 2012”*), is dit bezwaarlijk ernstig. Het is enerzijds van algemene bekendheid en bevestigd in de in het verzoekschrift geciteerde (gedateerde) informatie van 2012, dat de reis over land/gedeeltelijk via de rivier, tussen Goma (Noord-Kivu, in het oosten van Congo) en Kinshasa, weliswaar niet *“onmogelijk”* is doch wel dat deze reisweg wordt afgeraden omwille van de slechte staat van de infrastructuur en omwille van onveiligheid. Anderzijds, zijn er wel verschillende transportwijzen, via Kisangani, doch gezien de grote afstand wordt de reis veel per vliegtuig (Goma-Kinshasa) afgelegd. Verzoeker toont met deze informatie van 2012 hoe dan ook niet aan dat hij zich, na op 20 september 1986 geboren te zijn in Goma, onmogelijk tegen 2007 in Kinshasa zou hebben kunnen vestigen.

2.4.11. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker toe dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal bedrieglijke verklaringen aflegde. Hij stelt dat hij *“anderhalf jaar in Kigali gestudeerd [heeft], van april 2008 tot september 2009”*, wat *“ook de reden [is] waarom hij regelmatig de grens tussen Congo en Rwanda overstak tijdens deze periode”*. Bij zijn verzoekschrift voegt hij dienaangaande fotokopieën van *“Diplomas en stage attesten van verzoeker”*, afgeleverd in Kigali, Rwanda, en een fotokopie van een *“Studentenkaart van verzoeker”* van *“Kigali Institute of Science and Technology”* geldig van april 2008 tot april 2009.

2.4.12. De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en dat hij, na confrontatie met een negatieve beslissing die onder andere gebaseerd is op de gegevens in zijn paspoort, afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn verblijfplaatsen en levensloop. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal over dit belangrijke facet van zijn vraag om internationale bescherming doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.4.13. Dat verzoeker tot op heden nog steeds nalaat de volledige waarheid te vertellen over zijn (recente) verblijfplaatsen, blijkt uit het feit dat hij op het Commissariaat-generaal beweerde *“geen nieuws”* te hebben van zijn zus D.K., hoewel in de documenten bij het administratief dossier duidelijk is, dat ze contact onderhouden via Facebook en dat op haar profiel *“Kinshasa”* als woonplaats werd aangegeven. Waar in het verzoekschrift wordt toegegeven dat verzoeker inderdaad contacten heeft met zijn zus via Facebook, maar dat hij niet zeker weet *“of het al dan niet in Kinshasa is”* noch *“precies waar zijn zus woont in Kinshasa”*, kan slechts bevestigen dat hij elke band met Kinshasa probeert toe te dekken. Verzoekers erkenning ter terechtzitting dat zijn zus inderdaad in Kinshasa woonde maar thans in Nairobi zou verblijven, doet hieraan geen afbreuk.

2.4.14. Ook het nalaten van verzoeker om de geboorteaktes van zijn dochters voor te leggen, zonder hiervoor enige uitleg te verschaffen hoewel hij zelf aangaf dat de moeder van de kinderen hierover beschikt (*“Aah de geboorteakte heeft de moeder. Het is zij die bij hen is. Ze houdt zich met alles bezig. Ik was er niet toen het kind is geboren. Ik weet niet of het erop staat. Ik zal het vragen. Ik had het idee niet om de aktes te vragen.”*; notities, p. 13), toont opnieuw aan dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke levensloop en verblijfplaatsen.

2.4.15. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker na zijn persoonlijk onderhoud zijn vervallen paspoort nog heeft neergelegd en hij hierdoor *“dacht dat hij hieromtrent voldoende informatie had gegeven zodat het niet meer noodzakelijk was om de geboorteaktes van zijn dochters neer te leggen”*, kan niet overtuigen, gezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd werd naar

de geboorteaktes (notities, p. 12-13). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker, die kennis heeft genomen van de betreffende overweging in de bestreden beslissing omtrent het niet-neerleggen van de geboorteaktes, tot op heden nog steeds nalaat deze stukken voor te leggen. Verzoeker werd overigens ook reeds bij het aanvangen van zijn asielpprocedure gewezen op het belang van bewijsstukken: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies).

2.4.16. Zijn aanwezigheid in Goma op verschillende tijdstippen tussen 2007 en 2009, wanneer hij er volgens zijn paspoort de grens overstak naar Rwanda, en de bij het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van *“Medische onderzoeken van verzoeker in Goma in november 2012”*, tonen geenszins een bestendig verblijf aan in Goma in de periode van 2007-2012. Evenmin kunnen verzoekers reizen naar Rwanda en de beweerde *“Medische onderzoeken”* in Goma op 4 november 2012 ontkrachten dat verzoeker over een verblijf(smogelijkheid) in Kinshasa beschikt, zoals vermeld op zijn paspoort.

2.4.17. Verzoeker heeft weliswaar een oppervlakkige kennis over Goma, vanwaar zijn familie afkomstig zou zijn en hij passeerde op zijn weg naar Rwanda, maar een (recent) jarenlang verblijf in Goma kan verzoeker niet hardmaken. De vaststelling dat verzoekster niet wist dat de Banyamulenge de Tutsi-minderheid is die ook nog een belangrijke rol speelt in het conflict in Oost-Congo en in M23 en zijn beweerde regio van herkomst in november 2012 innamen, kan slechts aantonen dat verzoeker niet bekend is met Goma.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de definitie die door verzoeker wordt gegeven, nl dat het een ethnïe van Congolezen die wonen aan de kant van de berg mulenge is, die een vorm van Kinyarwanda spreken, meer bepaald een taal die kynamulenge wordt genoemd en dat zij noch Hutu noch Tutsi zijn maar Banyamulenge dus niet helemaal onwaarschijnlijk [blijkt]”*, gelet op de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (*“Wikipedia, Banyamulenge, (Frans)”*, *“Wikipedia, Banyamulenge, (Engels)”*, *“Mulenge.freesevers.com, Qui sont les Banyamulenge ?”*, *“Jeune Afrique, Qui sont les Banyamulenge ?”*) waarin zou worden aangegeven dat *“het gebruik van de term Banyamulenge ook geladen [is] in Congo en de definitie die eraan wordt gegeven niet neutraal [is]”* en *“dat de Banyamulenge hun eigen identiteit niet definiëren ten aanzien van het behoren tot de etnische groep (Tutsi of Hutu in dit geval) maar te aanzien van hun Congolese nationaliteit”*. Deze argumenten kunnen niet overtuigen en komen theoretisch voor. Immers de bewering dat de Banyamulenge *“een mix van Hutu en Tutsi”* zijn (notities, p. 21) niet strookt met de informatie in het administratief en evenmin met de bij het verzoekschrift gevoegde informatie. Waar zowel (*“Wikipedia, Banyamulenge, (Frans)”* als *“Mulenge.freesevers.com, Qui sont les Banyamulenge ?”*) inderdaad aangeven dat de Banyamulenge minder betekenis hechten aan de scheiding Hutu-Tutsi, merkt de Raad op dat deze artikelen net als *“Wikipedia, Banyamulenge, (Engels)”* en *“Jeune Afrique, Qui sont les Banyamulenge ?”* ook uitdrukkelijk stellen dat de Banyamulenge Congolese Tutsi's zijn.

Dat de Banyamulenge hun Tutsi-origine van ondergeschikt belang achten aan hun identiteit als Congolezen en als Banyamulenge, en ze zich onderscheiden van andere Tutsi in Kivu, zoals wordt beschreven in de artikelen, doet geen afbreuk aan het feit dat deze etnie Congolese Tutsi zijn. Verzoekers onwetendheid hieromtrent, hoewel hij zelf beweert een Tutsi uit Noord-Kivu te zijn en problemen te hebben gehad met M23, is uiteraard geheel uitgesloten indien hij er opgroeide in het politieke moeilijke etnische klimaat zoals beschreven in de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift.

2.4.18. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de ter terechtzitting neergelegde *“vertaling die hij in Oeganda liet maken van zijn diploma van het middelbaar onderwijs”* opnieuw een fotokopie betreft waarvan de bewijswaarde moet beoordeeld worden binnen het geheel van de elementen van de zaak. *In casu* wordt op de fotokopie vermeld dat het diploma op 9 januari 2007 in Kinshasa werd afgeleverd, wat dus zijn verblijf en schoollopen in Goma niet kan aantonen, integendeel.

2.4.19. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Goma, merkt de Raad op dat zijn verklaringen over de reden van zijn vlucht uit Congo eind 2012 eveneens ongeloofwaardig zijn.

2.4.20. Zo verklaarde verzoeker enerzijds de rebellenbeweging M23 te vrezen omdat hij zich met de hulp van zijn oom, in juni of augustus 2012, verzet had tegen een rekrutering (notities, p. 16-17, 23), maar beweerde hij anderzijds ook de autoriteiten te vrezen omdat ze hem ervan zouden verdenken tot de M23 te behoren (notities, p. 17).

Deze versies van de feiten zijn onderling niet verzoenbaar, temeer gezien verzoeker zelf aangaf dat de autoriteiten alles weten van iedereen en dat de mensen in de wijk geen geheimen hebben voor elkaar (notities, p. 18), alsook dat zijn oom een gekend persoon was (notities, p. 16, 18) waarvan aldus door "iedereen" (waaronder de autoriteiten) geweten zou zijn dat hij vermoord werd door de rebellen omdat hij verzoeker van gedwongen rekrutering had beschermd.

2.4.21. Ook de vaststelling dat verzoeker, na de beweerde vraag tot rekrutering in juni of augustus 2012 en de inname van Goma door M23 op 20 november 2012, naar de Rwandese grens bij Goma ging om bezoekers op te halen, ondermijnt zijn vrees voor de rebellenbeweging geheel.

2.4.22. De uitleg in het verzoekschrift dat *"het "bezoek" van de leden van de familie geen normaal bezoek [was] maar wel een beslissing die genomen werd omwille van de veiligheidssituatie"* en dat zijn familie *"juist omdat de M23 de stad had veroverd, [besloot] dat het voorzichtiger zou zijn om de familie te herenigen in het huis van verzoeker en zijn oom, omdat die dicht bij de Rwandese grens gelegen was en dat het vanuit deze wijk gemakkelijker was om eventueel de vlucht te nemen en de grens over te steken"*, strijdt dit opnieuw met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij stelde: *"2 dagen erna, toen we naar grand barrière gingen om bezoekers te halen, P.Y. (is voor respect) B. en S., dat is de kleine zus van de vrouw van de oom. [...] Toen we de bezoekers gingen halen en terugkeerden, dat was 2 dagen nadat ze Goma hadden genomen, 22 november."* (notities, p. 16). Gevraagd waarom hij dit risico nam, verklaarde verzoeker geenszins dat het omwille van veiligheidsredenen was, integendeel: *"Nee, het is niet iemand van ver die naar Goma komt. Het zijn mensen van onze buurten die ons wilden begroeten, hoe het met ons ging. toen ze Goma hadden genomen. De kalmte was terug, er waren geen gevechten. De mensen konden gewoon op straat."* (notities, p. 17). Verzoeker lijkt in het verzoekschrift een nieuw asielrelaas naar voor te willen brengen dat remedieert aan de bevindingen in de bestreden beslissing.

2.4.23. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op *"Le Monde, Les rebelles du M23 quittent la ville de Goma, 1.12.2012"*, waarin zou vermeld worden *"dat de beweging M23 zich heeft ingezet om machtsmisbruik van haar troepen te vermijden, maar dat de discipline de laatste dagen (t.a.v. 1 december 2012, datum van de publicatie) niet meer zo efficiënt blijkt te zijn"*, en op *"RTBF, Congo : le M23 refuse de quitter Goma et exige le départ de Kabila, 21.11.2012"*, dat zou aangeven *"dat er op die dag een grote meeting door de M23 werd georganiseerd in het stadion van de stad die door veel bewoners van Goma bijgewoond werd"* en *"dat de markten van het westen van de stad open waren en dat de bewoners zich normaal in de stad verplaatsten"*, merkt de Raad op dat deze informatie over de relatieve kalmte die toen heerste nog steeds niet kan verklaren dat verzoeker zich gewillig en zonder dringende reden in het openbaar begaf, nadat hij enkele maanden eerder een gedwongen rekrutering bij de M23 zou ontlopen hebben en deze rebellenbeweging op dat moment zijn stad had ingenomen en dus alomtegenwoordig waren. Dat *"de veiligheidssituatie op 22 november 2012 niet van dien aard [zou zijn geweest] dat er toen geen enkele mogelijkheid zou bestaan voor een burger om naar buiten te gaan of voor familieleden om zich naar andere familieleden te verplaatsen omwille van veiligheidsredenen"* en dat het rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst *"niet [zou toelaten] te concluderen dat er op 22 november reeds een groot aantal schendingen van de mensenrechten plaatsvonden in Goma, aangezien de rapportage periode op 15 november 2012 begint en op 2 december 2012 eindigt"*, doet hieraan geen afbreuk. Indien niet betwist wordt dat het mogelijk was om op 22 november 2012 buiten te komen in Goma, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit risico zou nemen, louter en alleen om bezoekers aan de grens op te halen *"die ons wilden begroeten, hoe het met ons ging"* (notities, p. 17). Verzoekers onnodig risicovol gedrag toont enerzijds aan dat hij geen idee had hoe de situatie toen was voor de burgers van Goma, en anderzijds dat hij toen geenszins voor zijn leven vreesde.

2.4.24. De enkele vaststelling dat de aan het verzoekschrift toegevoegde informatie (*"WFP, FAO, Bulletin trimestriel sur la sécurité alimentaire en République Démocratique du Congo, n°7/2013 — janvier-février 2013"* en *"Radio Okapi, RDC : 240 000 Congolais se sont réfugiés en Ouganda depuis 2012, selon le HCR, 17.09.2013"*) aangeeft dat er *"van begin 2012 tot midden 2013 een grote aantal vluchtelingen afkomstig uit noord en zuid Kivu, in Uganda [is] aangekomen"* en de aanwijzing dat verzoeker in 2013 in Oeganda was, kan verzoekers verklaringen over zijn beweerde verblijf in Goma niet staven. Een verwijzing naar algemene informatie over de vluchtelingenstroom vanuit zijn beweerde regio van herkomst en zijn verblijf in Oeganda in die periode volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker voorafgaand aan zijn vlucht werkelijk in Kivu woonde, noch dat hij deze regio ontvluchtte omwille van de door hem opgegeven redenen.

De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op het voorgaande, in gebreke zijn verblijf in Goma tussen 2007 en 2012 aan te tonen, zijn verblijf(smogelijkheid) in Kinshasa te ontcrachten en zijn asielproblemen aannemelijk te maken.

2.4.25. Verzoekers verblijf(status) in Oeganda, waarvan hij een vluchtelingenkaart (uitgereikt op 28 mei 2013 en geldig tot 28 mei 2018), foto's van verzoeker bij een UNHCR vluchtelingenkamp en "*de vertaling die hij in Oeganda liet maken van zijn diploma van het middelbaar onderwijs*" neerlegt, kunnen zijn verblijf in Goma, noch zijn problemen in Congo staven. Verzoeker bevestigde ter terechtzitting dat dergelijke vluchtelingenkaarten in Oeganda uitgereikt worden door Oegandese administratieve agenten en niet door UNHCR (notities, p. 14). Noch uit zijn verblijf in een vluchtelingenkamp noch uit de vluchtelingenkaart kan de waarachtigheid van verzoekers verklaringen (in Oeganda en voor de Belgische asielinstanties) worden afgeleid. Zoals hoger gesteld kon ter terechtzitting vastgesteld worden dat de door verzoeker toegelichte asielprocedure in Oeganda vrij summier is waaruit geen duidelijke garanties kan blijken.

2.4.26. Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog aanvoerde problemen in Congo te vrezen omwille van zijn "*Rwandeas uiterlijk*" en hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij "*door een groot deel van de bevolking als een Rwandeas [wordt] beschouwd en als een lid van de groep die aan de oorzaak is van de oorlog in het oosten van land*", kan de Raad enkel vaststellen dat uit verzoekers verklaringen enkel kan blijken dat hij hierdoor nog nooit eerder problemen kende (notities, p. 26). Verzoeker kon in Congo schoollopen (zie diploma; notities, p. 7), had een verblijf in Kinshasa (zie paspoort), kreeg in 2007 een paspoort uitgereikt, studeerde in 2008-2009 informatica in Kigali, Rwanda, waarvan hij zelf verklaarde dat het een dure school was ("*De school was toen duur. Je moest veel geld hebben.*"; notities, p. 12), en reisde tijdens zijn studies meermaals heen en weer naar Congo. Verzoeker brengt geen enkel element bij waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn "*Rwandeas uiterlijk*" systematische en ingrijpende problemen heeft gekend.

2.4.27. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat geen enkele bron in de informatie in het administratief dossier ("*COI Focus: République démocratique du Congo: Sort des Congolais rapatriés en RDC depuis 2015*" van 26 februari 2018) gewag maakt van concrete en gedocumenteerde gevallen van Congolezen die in Congo een slechte behandeling of een detentie zouden ondergaan hebben, louter omwille van het feit te zijn teruggestuurd en te zijn overgedragen aan de Congolese autoriteiten. Er is sprake van afpersing waarbij geld geëist wordt in ruil voor een vrijlating, wat niet valt onder vervolging, maar ook het rapport van Home Office van 2015 vermeldt geen arrestaties of mishandeling bij terugkeer van asielzoekers.

2.4.28. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.29. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

## 2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat hij recent afkomstig is uit Goma, Noord-Kivu, Congo, noch dat hij daar problemen zou hebben gekend.

2.5.2. Wat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich

toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.5.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster zijn verblijf in Goma niet aannemelijk maakt, laat staan zijn problemen aldaar. Verzoekers stelling ter terechtzitting dat hij zich niet in Kinshasa zou kunnen vestigen omdat hij er nooit verbleven heeft, werd reeds hierboven ongeloofwaardig geacht. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker een verblijf in Kinshasa had, gestudeerd heeft in Rwanda en gewerkt in Oeganda. Verzoeker verhindert voorts een nader inzicht in zijn verblijf voor zijn komst naar België terwijl niet kan aangenomen worden dat hij hiertoe in de mogelijkheid is mits, professionele of andere documenten.

2.5.4. Hoe dan ook indien verzoeker volhoudt afkomstig te zijn van Goma kan gelet op zijn persoonlijke profiel en omstandigheden redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kinshasa vestigt. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij een gezonde jong volwassen man is, die een diploma van de middelbare school behaalde (uitgereikt in Kinshasa), vervolgens in een “dure” school in Kigali, Rwanda, informatica studeerde (notities, p. 12) en gedurende die tijd regelmatig heen en weer naar Congo reisde, de trainingsprogramma’s “Computer Hardware Maintenance Engineering” en “Computer Networking Design and Configuration” afwerkte, een stage doorliep bij “Rwanda Computer Network” en in Oeganda het initiatief nam om Engels te leren (“Ik heb er alleen Engels geleerd, om in het systeem te geraken.”; notities, p. 8) en er verschillende jobs deed (“Na graphic consult, dat deed ik van 2014-2015 en daarna naar camera center. Daar, ik deed een beetje informatica. Er was een fotolab. Ik deed de reparatie van pc’s. ik deed ook wat van alles, soms moest ik foto’s doen en hen afprinten en er ook werk vond.”; notities, p. 8).

2.5.5. Er kan dus wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker, met zijn profiel, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is zich in Kinshasa te vestigen, temeer gezien verzoeker kennelijk voldoende zelfredzaam, zelfstandig en initiatiefrijk is om eerst naar Oeganda en dan naar Europa te reizen en zich daar telkens in een vreemde gemeenschap te vestigen.

2.5.6. Waar hij ter terechtzitting aanbracht dat hij zich niet in Kinshasa zou kunnen vestigen omdat er veiligheidsproblemen zijn, merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier (“COI Focus: République démocratique du Congo (RDC): Situation sécuritaire à Kinshasa dans le contexte électoral (période du 10 février 2017 au 30 novembre 2017)” en “COI Focus: République démocratique du Congo (RDC): Déroulement des manifestations de protestations à Kinshasa entre le 30 novembre 2017 et le 31 janvier 2018”) blijkt dat de actuele situatie in Kinshasa als stabiel en kalm omschreven wordt en dat gewelddadige incidenten die de Congolese hoofdstad troffen tussen 10 februari 2017 en 31 januari 2018 kaderden in het protest tegen het niet organiseren van verkiezingen en het vasthouden aan de macht door president Kabila.

2.5.7. Uit voornoemde informatie volgt dat er in Kinshasa, Congo, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.5.8. De verwijzingen in het verzoekschrift naar “de situatie in groot Kivu” en de stelling “dat er daar een gewapend conflict gaande is waar de aard en de mate van het geweld, samengenomen met andere factoren, van dien aard is dat een burger er een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) loopt, omwille van zijn aanwezigheid daar” is dan ook niet nuttig.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK